

τήσαν μέχρι παραλογισμού. Ἐπί τινα ἔτη περὶ τὸ 1692 ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ παρ' ὀλίγον ἐγένετο παράφρων. Πλείσται ἐπιστολαὶ αὐτοῦ μαρτυροῦσιν ἀληθῆ φρενοβλάβειαν. Ὁ ἀκάματος ἐπιστήμων ἦλθε κατ' ὀλίγον εἰς τὰς φρένας του, ἀλλ' οὐδεμίαν πλέον κατώρθωσεν ἀνακάλυψιν. Ἐδημοσίευσεν ὅμως ἔργα πρὸ ἐτῶν ἐκτελεσθέντα.

Κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ὁ Νεύτων ἐζήτησεν εὐτυχίας. Οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ τὸν ἐθαύμασαν ὅσον καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἀπέθανεν ἄγων τὸ ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καίτοι δὲ τὰ παθήματα αὐτοῦ δὲν εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ θεωρηθῆ ὡς μάρτυς τῆς ἐπιστήμης, διεξήλθομεν ὅμως αὐτὰ ὡς παράδειγμα τῶν θλίψεων, αἵτινες μοιραίως πως συμπαρομαρτοῦσιν εἰς πάντα τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἄλλως εἴμεθα ἤδη μακρὰν τῆς ἐποχῆς τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ λοιποῦ δὲ ἡ ἀστρονομία, καταρτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀνακαλυπτῶν τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου, δὲν θέλει πλέον ἀναγράψει μάρτυρας εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ.

Τὸ ἐπόμενον χάριν ποιημάτων τοῦ πολυκλαύστου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἀνέκδοτον ὄν, ἐκιοποιήθη ἡμῖν παρὰ τινος τῶν ἐν Λευκάδι συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Σ. τ. Δ.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Τῇ προσφιλεστάτῃ Χαριελεῖα Σικελιανοῦ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ τῶν ποιημάτων μου.

Ὅταν γεράση ὁ πλάτανος, καὶ τὰ χλωρὰ τὰ φύλλα
τὴν ἀνοιξὶ δὲν κρύβουσι τὰ κόφια του τὰ ξύλα,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ καὶ ποῦ θυμᾶται ἀκόμα
τὸν ὕπνο ποῦ κοιμήθηκε στὸ δροσερὸ του χῶμα,
καὶ τὸ νεράκι πᾶγρυνο μετὸ τὸ κελᾶδημα του
Χίλιας φορὰς ἐγλύκανε τὸν πόνο ὅσιν τὴν καρδίᾳ του,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ μετὰ πικραμένο
θωρεῖ τὸ γέρο γίγαντα, θωρεῖ τὸ στοιχειωμένο
τὸ δένδρο του ἐτοιμῶροπο, καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα
Νὰ πάρῃ ἀπὸ τῆ φλοῦδα του γιὰ ἐνθύμησι ἕνα τρίμμα.

καὶ σὺ, Χαριελεῖα, καὶ σὺ νὰ μὴ μετὰ λησμονήσης
Ὅταν θὰ πέσω καταγῆς. Θυμῆσου μὴν ἀφήσης
Αὐτὰ μου τ' ἀγριοσύλουδα νὰ μαραθοῦν τὰ μαῦρα!
Γνωρίζεις πῶς τ' ἀγάπησα! Μὲς σ' τὴν καρδίᾳ μου ταῦρα
Κ' ἐκεῖθε τὰ ξεββίωσα. Κρῖψε τα σὲ μίαν ἄκρη
καὶ δρόσιξέ τα τὰ φτωχὰ κἄποτε μ' ἕνα δάκρυ
Ἡ μ' ἕνα σου χαμόγελο. Τότε κ' ἐκεῖνα ἐμπρὸς σου
θὰ ζωντανεύσουν, θὰ ξυπνοῦν μετὰ τὸ χαιρετισμὸ σου,
καὶ καθενὸς ἡ μυρωδιὰ θᾶνα γιὰ σὲ σημάδι
Ὅτι κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἤλαα κρυφ' ἀπ' τὸν ἄδη.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Α* * ἠτό ποτε ὠραία· ἀλλ' ἡ μὲν ὠραϊότης αὕτη πρὸ πολλοῦ οἴχεται, παρέμειναν ὅμως αἱ ἀξιώσεις. Ὅπως δὴ ποτε ἡ κυρία αὕτη εὐρίσκει πάντοτε θαυμαστάς.

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη τις, ἔλεγέ τις τούτων, εἶνε πάντοτε ὑπὸ τινα ἔποψιν θεᾶ!

— Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀρχαιότητος, ὑπέλαβέ τις.

* *

Κοῦφός τις κλειδοκυμβαλιστῆς ἔλεγε πρὸς τινα·
Γνωρίζετε ὅτι ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας μου ἀνάγεται ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν σταυροφοριῶν; Εἰς τῶν προγόνων μου συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Βαρβαρόσσαν.

— Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον; ἠρώτησεν ὑπολαβὼν ὁ ἄλλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τετράκις ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἱερέως ζευγὸς τι ζητοῦν τὴν εὐλογίαν, ἀλλὰ τετράκις καὶ ὁ ἱερεὺς ἠρνήθη νὰ τοὺς εὐλογήσῃ, διότι ὁ μελλόνυμφος ἦτο πάντοτε μεθυσμένος. «Ἀπορῶ, εἶπε τὴν τετάρτην φορὰν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὴν μνηστῆν, πῶς κόρη, τόσον κοσμία καὶ εὐπρεπῆς ὡς σεῖς, δὲν αἰσχύνεται νὰ προσέρχεται νὰ στεφανωθῇ μετ' ἀνδρὸς διατελοῦντος εἰς τοιαύτην κατάστασιν». Ἡ πτωχὴ κόρη, δακρυροοῦσα, ἀπεκρίθη τότε, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. — «Καὶ διατί, καλὴ μου κόρη;» — «Διότι, πάτερ μου, ὅταν δὲν εἶνε μεθυσμένος, δὲν θέλει νὰ με νυμφεῖται».

Ἡ συνείδησις ὀμιλεῖ, τὸ συμφέρον κραυγάζει.

Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἐθεωροῦντο καὶ ὀνομάζοντο Ἅγιοι, θεοὶ (Divi), ἱεροὶ, καὶ οὐ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀντικείμενα· ὁ σταυλὸς των π. χ. (Sacris Stabulus), τὸ ἱματιοφυλάκιόν των κτλ. ΙΩΝΑΣ.

!!!!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὸν κόσμον τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκειται» τις μετὰ ὅσῳ πλειότεραν ζωηρότητα ὀμιλεῖ, καὶ τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκει» μετὰ ὅσῳ πλειότεραν ὑπομονὴν ἀκούει.

* * Ἡ φιλοφροσύνη εἶνε νόμισμα, ὅπερ ὁ καταλλάσων κερδαίνει πάντοτε.

* * Ἀγαπᾷ τις πλειότερον τὴν ἐρωμένην, κάλλιον τὴν σύζυγον καὶ πάντοτε τὴν μητέρα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Διὰ νὰ καθαρῆσαι παλαιὰν χαλκογραφίαν, ἧτοι ν' ἀφαιρέσῃς τὸ κίτρινον χρῶμά της, καὶ ἀναζωογονήσῃς τὰς γραμμὰς της, δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Εἰς δοχεῖον, ἔχον πυθμένα πλατὺν, ἐγχυσον κράμα ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος, ἐμβαλὼν δ' εἰς αὐτὸ τὴν εἰκόνα, ἄφες τὴν νὰ διαβροχθῇ ἐπὶ τινα λεπτὰ, ἀκολούθως δ' ἀπόπλυνον αὐτὴν μετὰ νερὸν καθαρὸν. Ἐὰν τὸ πρῶτον τοῦτο μόνον εὐτυχῶς δὲν ἀρκέσῃ, κάμε καὶ δεύτερον, ἐπαυξάνων τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ καὶ προσθέτων πλειότερον ὀξύ. Ἀκολούθως ἐξαπλώνεις τὴν εἰκόνα ἐπὶ στυπποχάρτου διὰ νὰ στεγνώσῃ, καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ τὸ στέγνωμα πιεῖς αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἐξόγκωσίν της.